

Podľa kanadského novinára a spisovateľa Malcolma Gladwella na to, aby ste sa v niečom stali profesionálom, potrebujete 10 000 hodín cviku. 10 000 hodín sa dá rozmeniť na 4 hodiny tréningu denne, 250 pracovných dní v roku, čo v sumáre vydá 10 rokov. Je to veľa? Málo? Tak akurát? A čo ak v polovici zistíte, že idete iným smerom?

TICHO a spol. tento rok oslavuje piate narodeniny. Hoci jednotliví členovia majú za sebou d'aleko viac než 10 rokov „tréningu“, ako zostava sú presne v polčase. Je to vhodný čas na sumár a reflexiu toho, čo sa dosiahlo a toho, či sa ciele a vízie spred piatich rokov o identite a smerovaní divadla naplnili. A vôbec. Čo divadlo poháňa takto súdržne vpred? Aby sme všetci diváci a fanúšikovia TICHA vedeli, na čom sme a čo nás čaká pri najbližších návštevách, som oslovil na rozhovor Viki Janouškovú – riaditeľku divadla.

10 000 hodín je doba v živote človeka dlhšia než dosť. Obzvlášť, ak sa venujete tvorivej práci. Pri nej často nestačia 4 hodiny denne, aby sa niečo vytvorilo, niekedy zas môže stačiť aj hodinka, aby ste rozlúskli výzvu celej sezóny. Na tvorivú prácu nedostanete patent do vienka, tvorivosť je vo vás. Ako tvoriť – porozpráva scénograf Jakub.

Stálou tvárou TICHA je aj Pavol Plevčík, ktorý okrem hrania v inscenáciách vytvára aj Jam Sessions v TICHU. Tanečník, ktorý objavil herectvo, aby nakoniec s harmonikou uchvátil publikum. Ako sa dá dostať k rôznorodým činnostiam a byť vo všetkých profesionálom? Aký ďalší cieľ si Pavol stanoví? Hádám aj na toto dostaneme odpoveď z ďalšieho článku.

Bodku za týmto vydaním newslettera dá Ivan Valach z Maxman consultants. Ak ste po prečítaní článkov nadobudli pocit, že tušíte, o čom motivácia a ciele sú, Ivan vám dokonale rozvíri myseľ ďalším pohľadom na tieto témy.

Jozef Tatár

Čo by ste priali divadlu TICHŤO a spol. k piatemu výročiu?

Možno, aby sme mali my, jeho tvorcovia, stále dosť guráže, trpezlivosti a sily ísť do každej novej inscenácie od nuly a neviezli sme sa na vlne úspechu... A určite máme každý veľa, veľa prianí, ktoré sa však nepatria vyslovovať. ☺

Ako ste spokojná s výsledkami, ktoré ste za tie roky dosiahli?

Podarilo sa vytvoriť obraz akéhosi divadelného laboratória... i keď podmienky, v ktorých robíme, majú od luxusu laboratória na míle ďaleko☺. A tak spokojná, áno! ... Až teraz, keď som sa po tých piatich rokoch ťahania tej divadelnej káry trošilinku zastavila a obzrela, pochopila som, že sa dosť vecí zmenilo oproti tomu, ako sme začínali... A to k dobrému. Stále posilňujeme tím tvorivých ľudí, je nás s každou inscenáciou viac, v minulej sezóne sme uviedli najviac produkcií, teda predstavení, koncertov, diskusií (viac než 75 za sezónu), pribúdajú nám ľudia ochotní dobrovoľnícky pomáhať, naša profilová inscenácia Déjà vu sa dostala na Medzinárodný festival Apostrof do Prahy... A to hovorím len o poslednej sezóne.

Stanovili ste si konkrétny cieľ pre nadchádzajúcu sezónu? Čím sa bude líšiť od tých minulých? Na čo sa diváci môžu tešiť? Nestanovila. Jeden múdry človek hovorí, že antifrágilita, teda nekrehkosť, spočíva v schopnosti za pochodu reagovať na zmenu podmienok a ponuky.

**Piatym rokom sa uchádza o pozornosť artového diváka.
S 385 produkciami si tak získala priazeň dovedna 12800 návštevníkov,
a to ešte zďaleka nemá pocit, že povedala všetko.
Mojim spoločníkom pre tento rozhovor je Viki Janoušková, riaditeľka
divadla TICHŤO a spol.**

Nefixovať sa, ale neustále, v každom okamihu, vyberať tú najvhodnejšiu z prichádzajúcich možností. Takže uvidíme, čo nám život do budúcej sezóny ponúkne!...

Toto divadlo ste pôvodne chceli formovať v duchu pražskej scény Viola. Podarilo sa?

Aby som uviedla toto moje vyjadrenie na správnu mieru. Vzniklo len ako príklad a priblíženie obrazu priestoru, ktorý nie je výlučne divadelný, ale venuje sa aj hudbe, diskusiám či iným voľnejším produkciám a svojou kaviarňou navodzuje priateľskú atmosféru... Takto je postavené aj TICHŤO, ale konkrétna dramaturgia je výrazne odlišná od Violy.

Viola hrá od roku 1963. Trúfate si? ☺

Čo do výdrže – ešte máme čo robiť. ☺

S ktorými hercami budete tvoriť výročnú sezónu?

Výročná bola táto. Od októbra opäť začína bežný zápas nezávislého divadla o svoju existenciu. To len pre upresnenie... A k hercom, to by bola skôr otázka na režiséra Roba Horňáka, resp. Vierku Dubačovú, ktorá bude u nás opäť hosťovať... Určite však s tými, ktorí majú v sebe a pre inscenáciu, chuť hľadať... A, ako to býva u nás zvykom, k tým našim stáliciam pribudne vždy aj nová tvár.

Bude aj premiéra?

Divadlo TICHŤO a spol. by malo uviesť dve: Robo Horňák režírne pripravuje v novembri premiéru pôvodnej hry Jána Púčka „...a dážd“ a Vierka Dubačová by sa mala ujať réžie mojej divadelnej hry Zdanlivo slepá ulička, ktorú chceme odpremiérovat'

v prvej štvrtine roka 2016... A to ešte nemáme upresnený plán s kolegami z Prešporského divadla a zoskupenia Med a prach, kde predpokladám, že tiež prídu s premiérami a pravdepodobne nás čaká aj premiéra divadelného zoskupenia hercov–nehercov Stopy snov pri TICHU a spol. ... naši mentálne znevýhodnení priatelia pod vedením Patky Jarjabkovej.

Prejdime k číslam. Máte spočítané, koľko udalostí ste realizovali a koľko návštevníkov zavítalo do vašich priestorov?

Pripravila som sa na túto otázku, lebo to nezvyknem mať spočítané ☺. Celkovo sme za tých 5 rokov odohrali vyše 385 produkcií a videlo ich vyše 12800 divákov. To nie sú zlé čísla na maličké komorné divadlo a nezávislých tvorcov...

Aký je Váš názor, prečo vlastne vzniklo divadlo a ako to, že prežilo do dnešných dní?

Háá, túto otázku som nedostala vyše 20 rokov, naposledy krátko po vzniku Divadla a.h.a., ktoré som spoluzakladala so Števom Korenčim, a som Vám za ňu vďačná! Vtedy sa naše odpovede točili okolo toho, že sme chceli spolu robiť a nevedeli sme sa dostať, ako režisér a dramaturgička, do jedného divadla. Všade sa báli príchodu takéhoto silného tandemu... Dnes už by som do „zriaďovaného divadla“, ako sa im medzi nami nezávislými, teda nezriaďovanými divadlami hovorí, nechcela ísť nastálo. Tvorivá sloboda na poli dramaturgie, ktorú

zažívam tu, v TICHU, sa nedá ničím vykúpiť. Je to hodnota, ktorú som sa naučila vážiť si a užívať si ju, aj za cenu obrovských prevádzkových a produkčných útrap, ktorými je denno–denne vykupovaná. Nikde by som totiž nemala takú tvorivú a mentálnu slobodu a verte, nikde nikto by ma, mimo nášho divadla, nedonútil venovať sa produkčným činnostiam, riadeniu, ktoré ja vykonávam len podľa rytmu srdca, nie na základe vzdelania, či mentálnej inklinácie k nim!

Dá sa divadlo niečím nahradiť? Virtuálna realita...?

Ak máte na mysli vymedzenie, tak: Divadlo je spôsob rozmyšľania a skupinovej komunikácie o svete. A naopak, vstup do virtuálnej reality znamená opustenie reálneho sveta... Teda odpoveď znie, nedá sa nahradiť, sú to protiklady... ☺

Myslíte si, že ste ešte stále mienkotovní, formujúci? Divadlo ako celok a v rámci neho divadlo TICHU a spol.?

Nemyslím si, že divadlo bolo niekedy ako celok mienkotvorné... Možno za socializmu bolo masovejšie navštevované, lebo si dovoľovalo medzi riadky vpašovať názor na vtedajší „systém“. Negatívny názor cez nechytateľné metafory, teda isté politikum, tak, aby ho jeho chlebodarca nemohol chytiť za slovo ☺. Mienkotvorné umenie... politické divadlo, by mohlo mať túto ambíciu. My ju určite nemáme. V našej dramaturgii sa vinie síce línia akéhosi dokumentárneho divadla (či už Dych Lukavických zážitkov o Ponickéj či

Izrafel o 3 básnikoch: – Ondrušovi, Janouškovi a Koleničovi alebo Všade tá rieka o Laholovi), ale pozeráme sa na danú tému skôr cez individuálne pohľady protagonistov, ako cez politické rozbor situácií... a ideológií sa už stránime úplne.

Tvoríte pre menšinového diváka. Čo to vlastne znamená? Kto je dnes tento divák?

Ja by som sa skôr priklonila k pomenovaniu artový divák... Je to divák, ktorého zaujímajú nové, neošúchané uhly pohľadu na nie bežné témy, ktoré sa pokúšame pomenovať, a ktorý sa zároveň baví našim hľadaním a nachádzaním neobvyklých divadelných prostriedkov a postupov...

A kto je dnes tento divák? Málokedy je to skupinový divák. Keď aj nájde k nám cestu s nejakou skupinou, vracia sa obvykle už individuálne... ☺

A vekovo, nebudete veriť – od 17 do 70 rokov!

Keď robíte dramaturgiu, čo zohľadňujete?

To, o čom rozmyšľam ja a moji kolegovia, naše hodnoty... V tomto akomsi našom divadelno – umeleckom laboratóriu máme tú slobodu hľadať svoje postoje k témam dneška a vybrusovať ich vo vzájomnom dialógu. A to aj s divákom... Neservírujeme to, čo chce divák vidieť, ale to, o čom sa máme chuť spolu baviť...

Keď herec hrá predstavenie, vkladá do postavy kúsok seba a je to z jeho výkonu cítiť. Je autentickejší a hlbší. Ako to je v prípade dramaturgičky a scenáristky?

Tie dve funkcie sú odlišné. Ako autorka či scenáristka prichádzam s ponukou svojho uhlu pohľadu na konkrétnu tému.

Ak by som v hre, scenári, či inom materiáli, nebola ja a môj pohľad na svet, tak to nie je dobré, nebude to držať pokope, nebude to autentické a komunikatívne... Rovnako, ako následne režisér, scénograf i herec musí v hre zanechať kusisko seba.

A ako dramaturgička, som zodpovedná za výbery a postavenia projektov inscenácií, teda textov a oslovení vhodných režisérov. A tým som zodpovedná za celú tvár divadla. A po postavení projektu, len pomáham režisérovi nezabudnúť na to, na čom sme sa na začiatku dohovoriли...☺

Je to iný druh tvorby, ťažko polapiteľný... Jednoducho povedané, ak chcem, aby tvár divadla bola živá, musím ako dramaturgička byť autentická a musím vedieť predvídať!

Foto: archiv Viki Janouškovej | Text: Jozef Tatár

Čo všetko môže byť umením? Neurčitá fotka, alebo biela machuľa?
Dá sa definovať kvalitná práca, alebo je dôkazom kvality neprítomnosť
samotnej otázky kvality?

A vôbec. Ak vás opustí fantázia - zapnite si YouTube 😊
Prichádza Jakub Branický - scénograf divadla TICHŤO a spol.

Čo vlastne robí scénograf?

To je otázka na ktorú asi presne neviem odpovedať, respektíve, dalo by sa na to odpovedať veľmi rozsiahle, ale aj veľmi stručne a neviem si vybrať. Základná definícia asi znie: dizajn scény a kostýmov, ale väčšinou je toho omnoho viac. Nemôžem hovoriť aj za kolegov, ale vždy sa snažím robiť hlavne dobrého partnera režisérovi a dramaturgovi, zaujímam sa o hercov, aký majú pocit zo scény a kostýmu a či ich neobmedzuje. Nezameriť a obmedzovať sa len výtvarnou stránkou, ale riešiť divadelnú inscenáciu viac komplexne a zapájať sa do debaty aj s inými disciplínami divadelného umenia. Mám prax aj ako divadelný technik a už viackrát som sa presvedčil a zároveň aj zažil na vlastnej koži to, že nielen tvorivý tím, ale vlastne všetci ľudia, ktorí sa nakoniec podpíšu pod vznik predstavenia môžu svojou troškou a skúsenosťou, prispieť aj mimo svoj obor. Keď mi pani vrátnička dobre poradí, ako niečo spraviť lepšie, nevidím dôvod, prečo jej nápad ignorovať.

Potrebuje teda komunikovať s rôznymi

členmi divadelného tímu. Čo Vám pomáha, aby ste všetky požiadavky zohľadnili, zároveň sa však autorsky podpísali pod kreatívny výsledok?

Pomáha mi hlavne chladná hlava, pevné nervy a trpezlivosť. Samozrejme, nie je možné, aby všetky strany boli spokojné, ale kolektívne umenie ako je divadlo, je založené na kompromise. Nie je to vždy jednoduché obzvlášť, keď výtvarník robí s novým tímom, pretože je tam vždy aj troška nedôvery, alebo teda neistoty. Ani tá komunikácia nie je na takej úrovni, ako keď robím s povedzme režisérom, ktorého už roky poznám. Aj prvá spolupráca s tvorcami z TICHŤA nebola taká otvorená, z hľadiska komunikácie, ako teraz pri pripravovaní našej štvrtej premiéry.

Aká bola Vaša cesta k tomuto povolaniu?

Viac menej náhodná, už od detstva som kreslil, hral sa s plastelínou a vytváral rôzne, nazvime to objekty. Cesta bola pre mňa jasná, a výtvarné umenie som bral ako samozrejmosť. Pôvodne som sa zaujímal o interiérový dizajn a architektúru. Strednú školu mám gymnázium, chodil som na mimoškolskú prípravu na talentové skúšky.

Tak som spoznal P. Klaudínyho, ktorý pracoval v martinských divadelných dielňach a navrhol mi tento študijný program. Pár krát som s ním obehol martinské divadlo a rozhodol som sa skúsiť skúšky na VŠ, ale skúšky som robil aj na iné školy. Zobrali ma na Divadelnú scénografiu. Bez váhania som si ju vybral, nastúpil na školu a odvtedy sa venujem tejto profesii

Ako dlho spolupracujete s divadlom TICHŤO a spol.?

Tri sezóny. Prvé predstavenie som robil ako čerstvý absolvent bakalárskeho stupňa. Veľmi málo študentov scénografie má tu možnosť popri škole robiť v profesionálnom divadle s ľuďmi, ktorí majú XY rokov skúseností a môžu ho posunúť. To je jeden z dôvodov prečo sa držím tohto divadla ako kliešť.

V ktorých predstaveniach a ako ste sa angažovali v TICHŤU?

Za posledné tri sezóny v každom, no vždy trošku inak. V predstaveniach Déjà vu, Ostrov a Zaplavenie som figuroval ako scénograf a kostýmový výtvarník.

V predstavení Všade tá rieka som behal po rebriku ako osvetľovač, ale samozrejme som sa snažil aj kreatívne zapájať ako výtvarník v oblasti svetelného dizajnu. Pri predstaveniach, kde som podpísaný ako výtvarník, sme s režisérom Robom Horňákom robili svetelný dizajn spolu, keďže spolupracujem s divadlom aj ako osvetľovač a javiskový technik. Viem presne, čo si môžem s technikou a priestorom dovoliť. Čo sa týka Platformy (nezávislých divadiel), tak som s nimi vždy nejako zapletený ako technik alebo teda osvetľovač, ale aj pri tom si sem tam neviem odpustiť „kecať“ do výtvarnej stránky veci. Asi už mám chorobu z povolania...

Ktorú z týchto predstavení, považujete za svoju najlepšiu prácu?

Toto je pre mňa asi najobávanejšia otázka ☺. Položili mi ju už veľa krát, hlavne známi, ktorých som volal do divadla na tieto moje výtvary. Stojím si za každou svojou prácou, pokiaľ nie som s výsledkom na 100% spokojný, zoberiem si z neho aspoň poučenie, ale zhodnotiť, čo je najlepšie, je pre mňa nemožné. Do každej spolupráce som zaangažovaný aj emočne, nedá sa to separovať, teda aspoň ja to nedokážem. Príprava jednej inscenácie je strašne dlhý a komplikovaný proces, po jeho skončení som tak ovplyvnený celým tým chaosom a zhomom, že už neviem posúdiť či sa nám inscenáciu podarilo spraviť dobre alebo nie. Divadlo sa robí pre diváka, pokiaľ je divák spokojný, som aj ja spokojný. Každá moja práca je najlepšia, pokiaľ sa nájde aspoň jeden pre mňa

neznámy divák, ktorý pochváli aj výtvarnú stránku veci. Vtedy vždy, ako výtvarník, povyrastiem o 1 cm.

Čo nové v TICHU chystáte?

Otváranie sezóny bude spojené s krstom knihy k piatemu výročiu divadla, určite nebude chýbať ani koncert v duchu Caffé session a posedenie pri občerstvení. Pre mňa štvrtá premiéra v pozícií scénografa bude v polovici novembra a piata, po novom

roku. Dátumy ešte hovoriť nejdem, avšak rovno pozývam všetkých čitateľov.

Ako môžem ja, ako laik, spoznať kvalitnú scénografickú prácu?

Kvalitná scénografická práca sa pozná tak, že nikto nepochybuje o tom, že skutočne ide o kvalitnú scénografickú prácu. Scénografia záleží od mnohých rôznych premenných.

Podstatná je komunikácia výtvarníka so zvyškom tímu. Pokiaľ nájdu spoločnú reč a navzájom sa dopĺňajú, môže byť dobrá scénografia aj biela škvrna od farby na podlahe. Hlavné je, aby všetky prvky divadla spolu hrali a mali význam.

Má scénograf rukopis? Dokážem na základe prvku, systému, alebo logiky rozpoznať napríklad Vašu prácu?

Maliar alebo sochár má rukopis, autor literárneho diela má tiež svoj rukopis. Robia to, aby ich ľudia spoznali a hľadali ich diela, aby sa predávali. Do divadla ľudia väčšinou nechodia pozerat' výtvarníkov ale prácu režiséra alebo hercov, preto je z môjho pohľadu otázne či je pre scénografa rukopis podstatný. Výtvarný návrh scénografa má svoj rukopis určite, veľa výtvarníkov robí návrhy výlučne maľbou alebo kresbou, prípadne kolážou na druhú stranu. Veľa výtvarníkov pracuje cez moderné médiá. Výsledná scéna a jej výtvarné poňatie, však vychádza z textu, režijného konceptu, priestoru, rozpočtu, dostupnej techniky atď. Plus treba brať do úvahy, že aj výtvarníci a remeselníci v dielňach majú svoje výtvarné cítenie a rukopis, ktorý sa otláčí vo výsledku. V rôznych dielňach sú rôzni výtvarníci a remeselníci. Ja osobne som zástanca toho, že výtvarník by mal prekvapiť vždy niečím novým. To je môj subjektívny pohľad. Ešte nemám za sebou také množstvo scénografie, aby som mohol posúdiť, či sa mi formuje vlastný rukopis. Časom to budem hádam vedieť posúdiť lepšie.

Každý však potrebujeme pocit uznania z dobre odvedenej práce...

To nepopieram a potrebujem ho určite aj ja. Veľký pocit uznania si prejavujú kolegovia divadelníci v zákulisí. Pociť uznanie cítime, keď po premiére stojíme všetci vedľa seba na javisku a ľudia nám prejavujú vďaka a uznanie potleskom. Uznanie cítim aj vtedy, keď ma niekto osloví na ďalšiu spoluprácu.

Scéna v divadle je čerešnička na torte. Čo všetko je za tým? Ako vzniká scéna?

Scénografia je hranie sa s priestorom a tvarom, svetlom a tmou, kostýmom a rekvizitou. Dalo by sa povedať, že je to veľa práce, ale ja to až tak nevnímam. Venujem sa divadlu lebo ma baví, naplňa, a aj keď viem, že z hľadiska prispievania do našej spoločnosti nie je na úrovni, ako lekári alebo hasičská služba, verím že má svoj význam. Za scénografiou, či už sa jedná o historickú a komplikovanú výpravu, alebo o tú bielu škvrnu na podlahe, je vždy veľa rozhovorov, analýzy textu, polemizovania, vymýšľania, hľadania inšpirácie a snívania, ale je to zaujímavý strávený čas. Aj krok vedľa dokáže výtvarníka posunúť v rozmýšľaní na ďalšiu úroveň. Poslednú časť otázky už radšej zodpoviem stručne v bodoch: prečítanie textu – rozhovor s tvorivým tímom – hľadanie riešenia – predstavenie konceptu – vytvorenie návrhu, predstavenie návrhu – upravenie návrhu – realizácia návrhu – vyšperkovanie alebo opravenie, prípadne upravenie zrealizovanej scény –

„generálový týždeň“ a posledné úpravy – premiéra. Za každým z týchto bodov stoja desiatky hodín fyzickej alebo duševnej práce a celé to prebieha počas asi troch mesiacov. Nechám vás posúdiť, či je to veľa práce.

Vaša práca je do značnej miery o kreativite, fantázii, abstrakcii. To vás žiadna škola nenaučí, ani patent naň nezískate. Buď vzplanie, keď ju potrebujete, alebo nie. Máte aj Vy tvorivé obdobia?

Keby ľudia nemali kreativitu v genetickom kóde nič ako oheň, koleso alebo renesancia by nevznikli. Kreativita je asi v každom z nás, len je občas

zatvorená pod zámkom a majiteľ sa bojí ju vypustiť. Možno má nejaký blok alebo je jednoducho lenivý :). Keď tento blok a lenivosť dôjde na mňa, tak viem, že musím vypustiť. Čo znamená dať si aspoň pár dní pauzu, niekam vybehnúť, stretnúť sa s ľuďmi mimo divadelných kruhov a prehodiť pár slov aj o niečom inom. Pozerať filmy alebo seriály, niečo tuctové alebo jednoduché. Žiadny umelecký výber z Cannes, ale maratón Smrtonosnej pasce s čipsami a pivom.

Keď dostanete zadanie, no nie ste práve v tvorivej fáze, ako to riešite? Best practice, šablóny, environment...?

Keď dostanem zadanie nezačnem rovno

tvoriť. Zamyslím sa nad tým, urobím si svoj vlastný názor, ale vždy s prvou ideou počkám na rozhovor s režisérom. Sedím s ním na káve niekoľko hodín sa rozprávame o texte. Ja mu poviem svoje myšlienky a úvahy a on mne svoju predstavu o výsledku. Takýto rozhovor u jedného aj druhého nakopne fantáziu zaručene. Potom to už ani nie je tak o hľadaní tej mojej predstavy, ale o tom, kedy príde a v akej forme. Môže to byť piaty preklik na YouTube, náhodný obrázok na Googli, 45. strana v knihe o architektúre alebo zvláštny hydrant v uličke za domom. Najlepšie nápady ale, samozrejme, vznikajú vždy počas sprchy alebo na toalete.

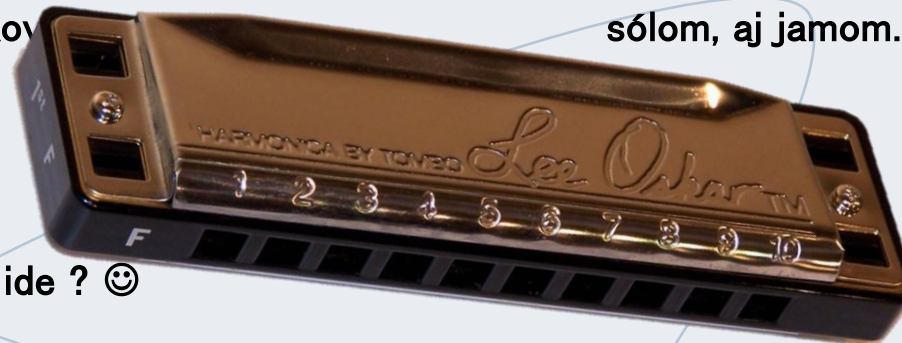
Máte nejaký vzor?

Mám viacero vzorov. Myslím si, že každý človek má svoj vzor. Ten vzor vždy záleží asi viac od človeka, ktorý k nemu vzhliada, ako od jeho profesie alebo profesie daného vzoru. Napríklad u mňa je každý trochu iný a väčšina z nich sa nevenuje ani nevenoval divadlu. Mňa ale zaujali svojou prácou a rozhodnutím. Nemám potrebu ich teraz všetkých menovať, ale aj Bill Gates, môže byť pre výtvarníka vzorom. Vďaka nemu sme v rámci používania PC prešli z textového DOSU na ikonický Windows. Premenil text na obraz a o to sa predsa snaží aj scénograf pri svojej práci.

Pavol Plevčík

Z folklóru sa pretancoval na dosky divadla, aby sa venoval herectvu, dabingu a rozvášnil fanúšikov harmonikou sólom, aj jamom.

Multitalent?

Bádateľ?

Vyvážený biznis plán?

A nie je to jedno, keď mu to ide ? 😊

Je to už nejaký ten piatok, patrí sa však povedať, že s umeleckou tvorbou je spätý od malička. Ako predškolák si vyskúšal folklórny súbor. Jeho mama – vyštudovaná operná speváčka, ho však chcela vidieť na pódiume ako operného speváka. Uspel na konzervatóriu, kde sa po štyroch rokoch hudobno-dramatického odboru dostal na VŠMU. Tam sa to už rozbehlo naplno, ponukou divadla Stoka, následne sa zblížil aj s Novou scénou, kde dnes aktívne pôsobí ako člen hereckého súboru. Hádám zlomovým bodom jeho kariéry, bolo náhodné zoznámenie sa s Robom Horňákom. Vďaka nemu v hre „Etudy pre šesť prstov a tenisky“, stretol svoj veľký vzor – Riša Stankeho a hercov z Národného divadla. Stvárnil hlavnú postavu rómskeho chlapca. Po rokoch spolupráce v množstve rozhlasových projektov, začali s Robom Horňákom spolupracovať aj na divadelných predstaveniach v priestore divadla TÍCHO a spol., kde sa zblížili aj s dramaturgičkou a autorkou mnohých projektov – Viki Janouškovou.

Inklinoval k hudbe, k vyjadreniu sa prostredníctvom hudby, hudobného nástroja, no nevedel, ktorý uchopiť. Tak začal s perkusiami. Okej, sú fajn. Avšak často počúval otcovu hudbu ako The Beatles, Led Zeppelin, Queen, kde boli časté sólové party v ktorých figurovala ústna harmonika. To už sa akosi prirodzene začal profilovať na sólového harmonikára, čomu sa venuje takmer 10 rokov. Ako hobby. Zatiaľ – dokonalá success story.

Harmonika Vám ide skvele, ostanete v divadle, alebo presedláte ?

Vychádzam z toho, čo sa mi núka. Keďže harmonika má najbližšie k žánrom blízkym bluesu, blues rocku, je to menšinový žánr, ktorým sa u nás jednoducho nedá zaradiť. Musím využívať aj iné možnosti mojich schopností. Hudba je pre mňa bezprostrednejším vyjadrením emócie, kdežto herectvo je systematickým hľadáním vyjadrovacích prostriedkov a prácou psychológie. Cesta k formovaniu konkrétneho charakteru, práce s textom... Je fajn mať hobby, ktoré Vás čiastočne živí, avšak nemusíte to vnímať ako povinnosť.

Nie je tam ten pocit zodpovednosti, že robím to preto, aby som si zarobil. Je tam moment „robím to, pretože ma to baví“. A robím to vtedy, kedy chcem. To je na tom najlepšie. Herectvo, moderovanie, dabing, práca s hlasom a telom, sú jednoducho ponuky ktoré často aj „musíme brať“, lebo sú dobre ohodnotené. No a ... kto odmietne peniaze?

Diváci milujú keď sa stane niečo nečakané na doskách

Z tohto ma napadá nedávny výrok Zdeny Studenkovej, že ak má herec talent, je povinný využívať ho a byť na divadelných doskách aj napriek aktuálnym spoločenským pomerom. Ako vnímate tento rozmer?

Ona si to už zo svojej pozície môže dovoliť povedať. V kultúre sú ľudia, ktorí svojim postavením vedú ovplyvniť aj názor ľudu. Pretože ich ľudia vnímajú ako

Národného divadla, že sa čítal nejaký manifest. Koho iného úlohou by predsa bolo brániť kultúru, než našou? Bránim sa však veciam, ako napríklad účinkovať na mítingu konkrétnej politickej strany. Myslím si, že toto by som neurobil, ani za väčšie množstvo peňazí a myslím si, že mám takú pozíciu, že nie som nútený to urobiť. Kultúra a umenie by mali ostať nestranné. Značka nejakého potravinového reťazca, alebo mobilného operátora – to je niečo iné.

V divadle TICHU a spol. ste štvrtý rok. Čo Vás sem privialo ?

Robo Horňák. Je to jednoducho režisér, ktorému ja neviem povedať nie. S ním sa mi strašne dobre robí. Od rozhlasových rozprávok, kde som stvárnil napríklad vlka, kde som štekal a zavíjal až po psychologické veci v TICHU. Tú cestu a proces s ním, mám veľmi rád. Vie zo mňa vyťažiť maximum, vie zobudiť moju vnútornú aktivitu, rozumiem jeho reči, rozumiem, čo chce. Prácu s ním beriem ako kreatívnu výzvu a myslím si, že aj prináša ovocie. Robo ma oslovil, zoznámil ma s Viki a išli sme do môjho prvého projektu v TICHU – Izrafel. Kde sme vlastne inscenovali básne.

S Jankou Lieskovskou ste zohratá herecká dvojica

Je to vec, ktorú vnímame pozitívne. Aj sa na tom smežeme, keď sa niekde opäť stretneme, lebo my sme už spolu hrali aj v seriáli, aj v dabingu a veľakrát na javisku. Nemyslím si, že je to tým, že by sme k sebe na prvý pohľad nejak extrémne

pasovali, ale funguje medzi nami, možno aj praxou nadobudnutá vnútorná súhra. Napríklad Robo to rád využíva a objavilo to asi už viacero režisérov. Janka drží veciam pevné kontúry, to ma naučila ona. Ak sa nejaké predstavenie nehrá často, tak napríklad po 20 reprízach je z toho rozsypaný domček z kariet, my však vieme, kde si môžeme dovoliť improvizovať a vždy si tam vzájomne niečo podsunieme. S Jankou sa stretneme na javisku minimálne hodinu pred každým predstavením a povieme si texty, obeháme si scény a zopakujeme si „choreografie“.

Diváci milujú, keď sa stane niečo nečakané na doskách, to je jasné. Pre hercov to až také príjemne nemusí byť a pre režiséra možno aj nočná mora. Ako to funguje v TICHU ?

Všetko je relatívne. Sú herci, ktorí vedú na niektoré veci rýchlo a promptne zareagovať. A zároveň vtipne. Potom sú herci, ktorých to vie úplne rozhádzať. Zažil som obidva póly a je to trošku aj o tom, ako vie herec rozmýšľať v danej role. Niekedy je to až také, že herec musí vystúpiť z postavy a priznať problém. Lebo akákoľvek chyba, keď je

priznaná, tak to diváci milujú.

Už sa Vám to prihodilo ?

Mne sa už prihodilo hocičo. 😊 Vypadol som z textu a išiel som k šepkárke vypýtať si text, tá bola tiež úplne rozhodená. Listovala v scenári, lebo ja som skákal v trojstranovom monológu hore–dole a ona netušila, čo mi má vlastne našepkať. Niečo som povedal z konca, niečo zo začiatku, zo stredu, potom som ostal, hovorím, no kde ja som vlastne teraz? No neviem. Ľudia sa zasmiali, ja som vstal, išiel zase k šepkárke a ona tiež nevedela. Tak sa budeme rozprávať o niečom inom. 😊 Robo je v TICHU typ, že všetko neočakávané, je darom od Boha. My sa potom často stretneme v zákulisí a zabávame sa na tom, ako sme z toho vyklúčovali. Záleží na tom, čo sa stane. No a v Janke, ako v hereckej partnerke, mám takú istotu, že viem, keby sa hocičo stalo, mám oporu. A myslím si, že je to obojstranné.

V júni ste s predstavením Déjà vu vycestovali do Prahy. Ako vás prijali ?

Mali sme ťažkú úlohu, pretože sme hneď prvý deň otvárali a rozbiehali festival. Ešte tam neboli všetky súbory a napriek tomu, že z toho dôvodu bola sála zaplnená možno z jednej tretiny, Déjà vu bolo dlho hodnotené ako najlepšie. Pritom naše predstavenie bolo postavené na slovenskom texte v medzinárodnom prostredí a napriek tomu, už len z emócií, pohybov, čitateľného výrazu nás hodnotili veľmi vysoko.

Ako sa Vám hralo pred medzinárodným

obecenstvom?

Hralo sa mi úžasne. Vôbec, všeobecne, sa mi Déjà vu hrá stále úžasne. Keď som s týmito ľuďmi hocike, ničoho sa nebojím, lebo vždy si vieme nájsť tú najlepšiu cestu, ako riešiť technické problémy. Pripraveným šťastie praje, ako sa hovorí a táto príprava predchádza každému predstaveniu. Mali sme riadnu skúšku, deň predtým sme sa zoznámili s priestorom, bola tam výborná akustika. Čo ma dojalo, tak po predstavení, hoci niektorí diváci slovám nerozumeli, tak plakali. Tá emócia a napätie tak prešli, že Turkyne v druhom rade normálne smrkali a plakali... To bolo super.

Cítil som veľký pocit zadostučinenia.

Týmto vydaním newslettera sa tiahne lajt motív cieľov a motivácie. Kto, alebo čo motivuje Vás?

Mňa, ako vzor nemotivuje žiadny konkrétny herec, či vonkajšia motivácia. Vždy som sa tešil z práce samotnej a z ľudí. Motivovali ma ľudia počas konkrétnej spolupráce. Buď som vedel, že idem do dobrého kolektívu, lebo sme už spolu spravili nejaké projekty, alebo som sa tešil novým výzvam, novým ľuďom. Napríklad motivujúcou bola moja spolupráca nakomerčnom americkom projekte, čo bola pre mňa nová skúsenosť. Takisto môže byť motivačným termín, dokedy treba niečo dokončiť, ale aj peniaze, ako finančná motivácia. Niekedy je to ale vyslovene len chuť seberealizácie. Veľmi ma vie motivovať hudba, ale to už hraničí s inšpiráciou.

Taktiež ale viem, a to veľmi dobre, nerobiť vôbec nič. Potom ma však začnú prenasledovať „démoni“ a „duchovia“ a utekám za prácou. Nemyslím si, že som workoholik, ale milujem aktivitu a mám rád, keď je pestrá. Keby som mal byť každý deň v dabingu, tak sa zbláznim. Keby som mal byť každý deň v divadle, tak sa zbláznim. Keby som mal každý deň hrať na harmonike, tak sa zbláznim takisto. Ale to mi robí život, nikdy to neplánujem, ale vychádza mi to všetko striedavo. TICHU je pre mňa útek z komercie a z veľkej scény, ale keby som mal len TICHU, tiež by mi chýbal taký ten bujarí potlesk 600 ľudí. Veľký zvuk, veľké reflektory, 30 ľudí na scéne. Pretože som to už skúsil a mám to rád, ako všetci tridsiati fungujeme zladení

a koordinovaní. A potom, paradox, šepkanie, jemný plač v TICHU, to je pre mňa motivácia. Chuť tvoriť a pracovať a meniť jednotlivé odtiene mojej práce. Budem teraz možno veľmi povrchný, ale robím to v prvom rade preto, aby som naplnil svoje životné potreby a svoje túžby, ktoré sú materiálne. To je vonkajšia motivácia. Vnútorne, je odovzdať, zanechať...

Podľa Vášho názoru a skúseností, je možné si v živote veci plánovať?

Ja si myslím, že veľa vecí prichádza v živote náhodou, a keď neprichádzajú, má to možno tento dôvod. Napriek tomu, je veľa dobrých hercov, ktorí by mohli dostať príležitosť. Vidíme to na rôznych frontoch, aj v seriáloch sa točia tí istí ľudia. Som teraz vo veku a štádiu vnútornej vyspelosti, kedy by som si trúfol aj na dostatočne veľké výzvy. Také, že by som na nich mohol pracovať, hrabať sa v psychológii, hľadať rôzne nuansy v charakteroch a pracovať na tom, možno od klasickej až po súčasnú modernú drámu. A možno tiež skúsiť stvoriť vlastný autorský projekt. Niečo hudobno – dramatické sa črtá v TICHU v spolupráci s hudobníkmi, ale to už je hudba budúcnosti... ☺

Foto: Juraj Starovecký
Lucia Doubravová
Text: Jozef Tatár

Ako zlepšit' seba a svet

Vízie sú vo Vás

... a zlyhanie sú
predsa OK ☺

Ivan Valach

Predstavíš mi prosím Maxman?

Venujeme sa rozvoju ľudí, managerov a ich tímov a organizujeme pre nich tréningy a školenia mäkkých zručností. Sú to prevažne komunikačné, prezentačné zručnosti, manažérske a obchodné zručnosti a rôzne ďalšie. Je to jeden z krokov, ktorým zlepšujeme svet. Ďalším sú naše aktivity, ako je Maxman University. Je to séria večerných prednášok, kde pozývame manažerov, podnikateľov a umelcov, ktorí prídu k nám bez nároku na honorár, rozprávať o svojich skúsenostiach. Ako sa hovorí – skúsenosť nie je možné preniesť, my sa aj napriek tomu snažíme skúsenosti týchto ľudí, čo najviac preniesť na kohokoľvek, kto sem príde. Dvere sú otvorené všetkým, je to neziskový projekt, každý sem môže prísť a vypočuť si zaujímavé témy z praktického života ľudí z rôznych oblastí. Ďalšou aktivitou, sú naše prezentácie a workshopy na konferenciách, taktiež veľa spolupracujeme s neziskovými organizáciami. Plus, už druhý rok organizujeme konferenciu HR Leaders, ktorou takisto chceme prispieť práve k zlepšovaniu sveta a poznaniu noviniek v manažmente a HR.

Zo všetkých týchto aktivít, ktorá časť pripadá tebe ?

Máme kolegov, ktorí sa venujú tréningu a vzdelávaniu ľudí vo firmách. Ďalší sa venujú business developmentu, zisťujú potreby klientov a hľadajú spôsoby ako im vieme pomôcť. Ďalší riadia projekty,

ako napríklad spomenuté Maxman University, konferencia HR Leaders alebo Ranné kávy s Maxmanom. Ja osobne sa venujem rozvoju obchodu, plus vediem projekt Maxman University. Participujem na organizácii konferencie HR Leaders a zabezpečujem chod Ranných káv.

Zakladateľ Maxman consultants – Peter Benkovič vyslovil pre mňa zaujímavú, až provokatívnu myšlienku, že Maxman, ako firma nikdy nepôjde do korupčného prostredia. Čo to v praxi znamená?

Je ťažké hovoriť za Petra, ale v zásade spolupracujeme a aj naďalej chceme spolupracovať s ľuďmi, ktorí sú skvelí, sú féroví, priami a úprimní. Nehrajú nijaké hry poza chrbát a rôzne korupčné aktivity. V Maxmane platí slovo chlapa. Také to gentlemanské slovo. Medzi nami je veľa dohôd, ktoré nie sú podložené zmluvou. Niečo si povieme, nastavíme to a slovo držíme. Keď sa odrazím od tejto internej hodnoty akou je dôvera a rešpekt, tak sa to presúva aj do ~~businessového prostredia.~~

„Stres nabudzuje človeka, dokáže nakopnúť, energizovať.“

Ako si spomínal – pomáhate ľuďom ľahšie dosahovať ciele. Ako vnímaš ciele ty ?

Ciele by mali byť formulované podľa SMART (Specific, Measurable, Achievable, Realistic, Time specific).

Otázka je, ako ciele nastavovať. Mne sa páči koncept OKR (Objectives & Key Results). Ak si človek nastaví cieľ a splní ho na 100%, tak bol príliš jednoduchý, bol príliš ľahký. Keď ho splní na 30%, tak bol príliš náročný. Optimálne splnenie cieľa je medzi 60 – 80%. Znamená to, že je tam stále priestor na rozvoj.

Nevidím zmysel v cieľoch 5 ročných. V dnešnej dobe je to už nezmyselné, pretože tempo je tak rýchle, že kým si človek stanoví cieľ, tak už má pomaly nový. Preto si myslím, že o to dôležitejší ako cieľ, je systém práce. Systém fungovania, ako je človek efektívny, ako má nastavený time management a produktivitu. Pokiaľ má človek systém ktorý mu vyhovuje, pozná svoje silné stránky, na ktorých dokáže stavať a tiež slabé, ktorými si je vedomý a dokáže ich čo najviac eliminovať, tak môže prísť akýkoľvek cieľ a vie ho zvládnuť.

Skúsme sa na vec pozrieť z pohľadu Anthonyho De Mella. Ak máš cieľ, ktorý zvládneš na 60 až 80%, tak už v samotnom začiatku – pri definovaní cieľa, do neho zahrnieš istú mieru frustrácie z tej časti, ktorú sa ti nepodarí splniť...

Ja to takto nevnímam. Cieľ sa stále snažím splniť naplno. Ale ak ho dosiahnem na 80%, je to úspech. To ma skôr podnecuje a eliminuje mieru frustrácie. Podporuje to a myslím si, že je to dôležité, aby ľudia rozmyšľali aj nad neúspechom. Vždy to bolí, to je

a človek sa zamyslí racionálne – Vníma to ako výzvu, priestor na zlepšenie. Ak niečo nevyšlo, čo môžem robiť inak. Pýtať sa samého seba – „V čom boli chyby?“, „Ako by som to vedel nambudúce spraviť inak?“, „Ako by som to mohol zlepšiť, zefektívniť?“

Predsalen, ak si stanovíš cieľ a identifikuješ sa s ním, nespôsobuje ti to stres?

Jasné, že to spôsobuje stres. Práca spôsobuje stres ak je braná výkonovo. Keď potrebuješ dosiahnuť nejaké ciele a potrebuješ niečo naplniť, to patrí k tomu. Neznamená to však vždy niečo zlé. Stres nabudzuje človeka, dokáže nakopnúť, energizovať. Keď je nejaká prezentácia, pociťujem nervozitu, a to práve vďaka tomu, že mi na tom záleží. Vďaka tomu podám lepší výkon. Keď si predstavím, že nemám žiaden stres, prídem v pohode na prezentáciu, že to nejak dám, že to nejak prejde a zrazu zistím, že tam niečo chýba, o to väčší stres chytím počas prezentácie a výkon je mizerný.

Zlyhanie a stres dávame do veľkého súdka negativity a chceme ho mať čo najmenej. Avšak v tom momente sa z toho nenaučíme nič. V tom momente opakujeme veci, ktoré vieme robiť, ktoré sme už zvládli. Ja by som to napríklad nechcel. Veď aj divadelníci – myslím si, že určite nie je hra, kde by nemali stres. Vždy pred vystúpením je nejaké očakávanie, napätie a počas toho predstavenia sa to buď uvoľní, alebo neuvoľní.

Ako si stanoviť cieľ aby bol taký akurát?

Tu by som to rozdelil na dve časti. Prvou sú vízie o ktorých snívame – čo by bolo keby... A druhá je akčný plán, čiže konkrétne kroky ako smerovať k vízii. Tie vízie sú typu čím chcem byť. Majú byť odvážne, nech ma baví a motivujú a za tými si idem. Kým by som vo svojej fantázii chcel byť napríklad o 5 – 10 rokov. Následne – čo viem za ten čas po krokoch spraviť. Pretože to obdobie je dlhé a za ten čas sa kadečo môže zmeniť. Čiže je to o veľkej vízii, fantázii a mini osobných projektoch, ktoré majú byť realistické.

Máš víziu, stanovíš si parciálne kroky. V tom postrehneš impulz, ktorý môže zmeniť víziu. Zahrneš to, alebo preorientuješ?

Toto veľa ľudí rieši celý život. Nie je na to správna odpoveď. Niektorí môžu v 35-ke, v 40-ke zistiť, že robí niečo iné než chcel. Niektorí na to nepríde celý život. Týmto sa zapodieva každý človek, a je to existencionálna otázka, že čo s osobnými víziami a so životom. Ciele sa menia aj vďaka času života. Ale tie vízie, sa až tak často nemenia.

Vízia teda pramení z tvojho vnútra?

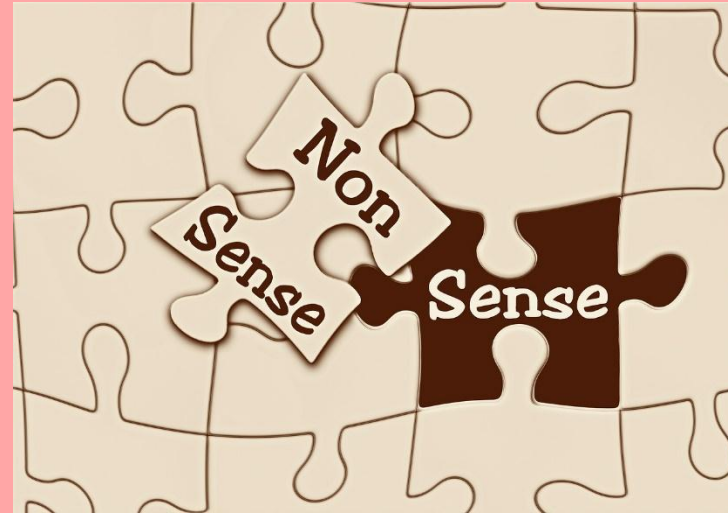
Určite je to niečo osobné. Niektorí môžu mať víziu, že chce byť napríklad rečníkom a jeho vízia sa nezmení, že chce byť výskumný vedec v laboratóriu. Vychádza to z osobnosti človeka, z vnútra, z povahy, zo záujmov. Je tam veľa premenných. Skôr si viem

predstaviť, že sa zmenia ciele kým sa k nim dostaneme. Čiže vízia je napríklad, stať sa rečníkom, zmeniť sa môže pôda na ktorej to realizujeme, v akých spoločenských skupinách, v akých firmách. Budem rečník v politike? Budem rečník v biznise? Budem motivačný rečník? Alebo v kostole?

Čo by si odporučil pre úspešné dosiahnutie cieľov?

Nebáť sa zlyhania. U ľudí sa často stretávam s tým, že zlyhanie vnímajú deštruktívne. A ja hovorím, že naučme sa zlyhávať. Nebrať to ako osobný neúspech a už sa neukážeme pred svetom. Veci sa dejú. Zlyháva kopec ľudí, aj tí najúspešnejší. Každý povie, že ten úspech je vďaka tomu, že už miliónkrát zlyhali. Ale teraz sú úspešní. Naučme sa zlyhanie vnímať pozitívne, tešme sa zo zlyhania. Tešme sa z toho, že sa môžeme niečo naučiť, že môžeme spomaliť, zanalyzovať nejakú situáciu a že aha, tak toto som mal spraviť, toto mi nejde, tu je niečo, čo mi nefunguje. Keby sme nezlyhávali, tak o čom to tu je? Ani by ma to nebavilo. Keď sa napríklad pozrieme na Google, tak má X projektov, ktoré zlyhali, no aj tak sú jednotkou. Ľudia chcú pre nich robiť a nerobia z toho vedu. Vyskúšali, zlyhali, nevyšlo, ale určite sa z toho ponaučili a zisťovali dôvody, dopady. A vďaka týmto zlyhaniam môžu byť ďalšie projekty úspešné. Ak si človek dá za cieľ, že nezlyhá, tak ho to neposilní, neprekoná sa, nie je to nič extra, ani motivácia. Je to

falošná motivácia, že som skvelý, že som to spraviť na 100%.

„Keby sme nezlyhávali, o čom to tu je? Ani by ma to nebavilo“

Poznáš spôsob, ako ostať čo najdlhšie nabudený, s elánom?

Vždy si dať nejaký čas na rozmýšľanie nad sebou, svojimi cieľmi a víziami. Pýtať sa seba, či robím to, čo chcem, či sa mi to darí dosahovať, a ak nie, tak čo pre to môžem urobiť, aby som to zmenil. Ak nájdem to, čo chcem, tak zase sa pýtať seba, čo ešte môžem robiť inak, čo môžem vymyslieť, zmeniť, zlepšiť. Vedome a aktívne rozmýšľať nad sebou a nad „inováciami“, ktoré nás poháňajú vpred.

Pomáha ti trebárs vonkajšia motivácia – prostredie v ktorom si? Napríklad Maxman University, kde sú inšpiratívni ľudia?

Tak určite 😊 I keď neviem, či je to presne vonkajšia motivácia, lebo je to o tebe, že vstaneš, oblečieš sa a pôjdeš. Celá tá vynaložená energia je predsa moja motivácia, že sa tam chcem niečo dozvedieť, naučiť, robiť, odovzdať, ide to zo mňa.

Dnes je pretlak informácií o všetkom, vrátane informácií o cieľoch a motivácii. Ako odlíšiť relevantné informácie?

Vlastnou hlavou. Naučiť sa byť kritický. Ale je to ťažké povedať, pretože každého v literatúre, článkoch a na internete motivuje niečo iné. Treba si nájsť to niečo svoje a ak ma to pozitívne motivuje, je to ok.

Na čo si v Maxmane hrdý?

Super ľudia. Je perfektné, že sa tešíš do práce a tešíš sa na tých ľudí. Obsah práce. Ochota pomôcť. Zanietenosť.. Sloboda v práci a to, že u nás veci „vznikajú“ len tak 😊

Reklama v divadle?!

Aj my v TICHŎ a spol. máme radi reklamy ☺ Pomáhajú rozvíjať divadelnú scénu a podporia vaše podnikateľské aktivity. O možnostiach vás budeme veľmi radi informovať na tatar.jozef@gmail.com

TICHŎ!

TICHŎ a spol.

[Divadelný klub 10 x 10](http://www.tichoaspol.sk)

Školská 14, 811 07 Bratislava

web:

www.tichoaspol.sk

Ďakovačka ☺

Umožnila a editovala: Viki Janoušková Foto:

Juraj Starovecký

Ivan Valach

Lucia Doubravová

Vymyslel a spáchal: Jozef Tatár

Predpredaj a rezervácia vstupeniek: 0908 111 065,
tichoaspol@gmail.com

Newsletter a reklama: tatar.jozef@gmail.com

Ďalšie vydanie newslettera vyjde v decembri ☺

Nezabúdame, samozrejme, ani na našich fanúšikov a prinášame vám súťaž „Z A D V E D V E“ ☺
Za dve otázky, na ktoré nájdete odpoveď v rozhovoroch, vyžrebujeme výhercu, ktorý od nás dostane darček – 2 vstupenky na ľubovoľné predstavenia v divadle TICHŎ a spol.

Tento mesiac sa pýtame:

- 1) Koľko divákov dovedna navštívilo divadlo TICHŎ a spol.?
- 2) Na akom hudobnom nástroji hrá Pavol Plevčík?

Odpovede zasielajte na tichoaspol@gmail.com do 31.10.2015 a otvorte novú divadelnú sezónu s 2 voľnými vstupenkami a vaším spoločníkom v divadle TICHŎ a spol. ☺